

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΧΡΟΝΟΣ.

ΕΙ nomo e le sue tombe
 ΕΙ estreme sembianze e le reliquie
 Della terra e del ciel traveste il tempo.
 Foscolo Sepolcri.

Ὁ Χρόνος, οἶμοι! φεύγει φίλη,
 Κε' ἀπ' τὰ κοράλλινα σου χεῖλη
 Ἀρπάζει ῥόδα δροσερά.
 Μαζῆ μου κάτω ἔς τὸ ποτάμι
 Ὅπου σφυρίζει τὸ καλάμι,
 Πῶς ψιθυρίζουν τὰ νερά.

Ἐκεῖ κατάθα πρὶν περάσῃ
 Κακοῦργος στρόβιλος κε' ἀρπάσῃ
 Τοὺς τρυφεροὺς μας βρεμβασμούς·
 Πρὶν τὸ ψυχρὸν χειμῶνος χιόνι
 Τῶν καρῶν μας νὰ παγῶνῃ
 Ἀρχίσῃ, φίλη, τοὺς πλωμούς.

ὦ ποταμέ! τὰ ρεύματά σου
 Εἰς τὰς ἀγάλας τὰς ψυχράς σου
 Μίαν κἀν βιάσασε στιγμῆν,
 Τὰς εὐτυχεῖς μας μὴ πως ὥρας
 Εἰς ἄλλας σύρης ξένας χώρας
 ὦπου βαθὺς εἶν' ὁ πυθμῆν.

Πλὴν μανιώδης, φεῦ! ἀφρίζει,
 Καὶ ἀνεπίστροφα κρημνίζει
 Τὰ ρεύματά του τὰ θολά!
 Οὕτω τοῦ βίου τὰς ἡμέρας
 Τὸ ἀπε/θές ὁ Χρόνος τέρας
 Ἀκούραστος, φίλη, κυλά.

Ἐπὶ τὰς λεύκας πλὴν ἐκείνας
 Εἰς ἀνθηρὰς ὅπου μυσσίνας
 Αὔρα προσηρτίζεται δειλῆ,
 Ὁ πανδαμάτωρ ἴσως Χρόνος
 Τὸ τρυφερὸν τῆς ἀηδόνος
 Ἄσμα νὰ σβέσῃ συσταλῆ·

Τὸ γλυκὸ πῦρ ἴσως πόνεσῃ
 Τοῦ βλέμματός σου ν' ἀποσβέσῃ!
 Ἴσως, ὦ φίλη, λυπηθῇ

Τοὺς μελανοὺς σου τοὺς βροστῆρους
 Κ' εἰς τῶν πτηνῶν τοὺς γλυκεῖς ἤχους
 Ἴσως κ' ἐκεῖνος κοιμηθῇ.

Ματαίως πλὴν τὸν ἐξορκίζω!
 Νὰ σταματήσῃ δὲν ἐλπίζω,
 Ἀμείλικτος κ' ἐδῶ περᾶ!
 Ἴδὲ, τὰ φύλλα μαραμμένα
 Σκοροπῆ τῆς λεύκης ἕνα ἕνα
 Μὲ τὰ μεγάλα του πτερὰ.

Εἰς τῆς ποιήσεως κἀν, φίλη,
 Τὴν ἐλαφρὰν λέμβον, τὰ χεῖλη,
 Τὰ ῥόδινα σου πρὶν σβεσθῶν,
 Οἱ δυστυχεῖς ἀε' ἐπιθώμεν,
 Ἴσως ἐκεῖ λησμονηθώμεν,
 Ἴσως αἰ ὄραί μας σταθῶν!

Ἐκεῖ ἡ πλάνος φαντασία
 Ἔς τὰ χρυσοκέντητα ἱστοῖα
 Τῆς λέμβου μας θε' νὰ χρυσᾷ!
 Καὶ θὰ μᾶς ψάλλουν αἱ Σειρῆνα,
 Καὶ ναῦται! Ὀνειροὶ θὰ ἦναι
 Μὲ τὰ πτερὰ των τὰ χρυσᾷ!

Ἄλλ' ἀμερίμνωσ ἐνῶ ψάλλῃ
 Καὶ διὰ σέ τρέμω καὶ πάλλῃ,
 Εἰς τὰς ὠχράς σου παρεῖας
 Βλέπω τὰ ἴχνη του ἀφνειοῦ
 Ὁ γέμων χρόνος, κ' ἐκεῖ χύνει
 Ῥυτίδας, οἶμοι! καὶ σκιάς.

ὦ! ἐλυσμόνησα ν' ἀρπάσω
 Τὴν εὐτυχίαν πρὶν τὴν χάσω,
 Δὲν ἤλπισα τόσῳ ταχεῖς
 Τὸ ἄσμα μου πρὶν τελειώσῃ
 Νὰ ρεύσῃσι, νὰ διαβῶσι
 Οἱ χρόνοι μας οἱ εὐτυχεῖς!

Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΤΥΦΛΩΣΙΣ.

- Γιατί κλαδεῖσαι πέρδικα καὶ κλαῖς μὲ τόσο πόνο;
- Πῶς νὰ μὴ κλαίω, κυνηγέ, ὅπου βροστῆς τουφεκί.
- Καὶ θαύρης τὰ παιδάκια μου ποῦ παίζουνε παρέκει.
- Πῆς τί σημάδια ἔχουνε καὶ δὲν σοῦ τὰ σκοτόνω.
- Ἄμα τὰ ἰδιῶς ἀντίκρυ σου εὐθὺς θὰ τὰ γνωρίσης
- Εἶναι περίσσια ὠμόρφα καὶ περπατοῦν μὲ χάρι·
- Ἄλλα πέρδικα σὰν αὐτὰ δὲν παίζουν ἔς τὸ χορτάρι·
- Σκότονε τ' ὄσχημα παυλιὰ, τ' ἄμορφα μὴν τάγγισής.